

præsternes Lønning samt om Oprettelse af en kirkelig Pensions- og Hjælpefond. I forrige Samling forlod dette Thing det fra Folkethinget modtagne Forslag, saaledes som det var blevet affattet der, og vendte tilbage, om ikke til selve Regjeringens Forslag, saa dog til et Forslag, der stod dette meget nær, og som var fremkommet fra et betydeligt Mindretal i Folkethingets Udvalg. Det er nu forekommet det nærværende Udvalg naturligt, da omtrent det samme Forslag foresligger fra Folkethingets Side i denne som i forrige Samling, at saa ogsaa Landsthinget stiller sig paa samme Fod som dengang og vender tilbage til det Forslag, som da fra dette Thing sendtes tilbage til Folkethinget. Og Udvalget tilraader saameget desto bestemtere dette, som det jo ved Lovforslagets paafølgende eneste Behandling i Folkethinget i forrige Samling viste sig, at Folkethinget ikke holdt stivt paa sit eget Forslag, men var tilbøieligt til at komme Landsthinget imøde i denne Sag, hvorfor der af det andet Things eneste Behandling — den foregik, saavidt jeg huffer, den 17de Marts iaar — fremgik et Lovforslag, der dog i det Hele var bygget paa de samme Grundtæninger som det, der var kommet fra Landsthinget, om der end ganske vist var foregaaet flere væsentlige Ændringer deri, paa hvilke jeg for mit Bedkommende ikke vilde kunne gaa ind, og som jeg ogsaa tillader mig at betvivle vilde have vundet Bisfald i dette Thing, ialtfald allesammen. Der er under disse Omstændigheder den største Opfordring til at lade Lovforslaget gjenneengaa den samme Proces i denne som i forrige Samling, saaledes at Landsthinget begynder fra det Punkt, hvorpaa det stod dengang. Det vil erindres, at Hovedforskjellen mellem de tvende Forslag bestaar deri, at det i Folkethinget vedtagne stryger alle de geistlige Embeders Indtægter ind i Statskassen og dernæst af denne udbetaler Præsterne en vis bestemt maanedlig Pengeløn, medens derimod Forslaget, som det forlod Landsthinget i forrige Samling, og som Udvalget nu foreslaar det gjenoptaget, forsaavidt slutter sig til det fra Regjeringen oprindeligt fremkomne Forslag, som det anslaar Landsbypræsteembødernes samtlige Indtægter i Byg efter en Middelskapitelstaxt for de sidste 20 Aar, saa-

ledes at derhos, naar et Embedes Indtægter overstrider en vis Størrelse, det Overfløende af Præsten indbetales til en Pensions- og Lønningsfond, af hvilken saa igjen de mindre Præsteembeder faae et Tilskud til deres Indtægter, og af hvilken fremdeles Pensioner skulle udredes til de entledigede Præster saavel som til Præsters Enker og umyndige Børn, samt af hvilken endelig Udgifterne til andre kirkelige Forbodenheder skulle afholdes. Af Udvalgets Medlemmer have de 8 været enige om at stille sig paa det Punkt, som jeg nu har angivet, dog saaledes, at et af disse 8 Medlemmer (Rasmussen) ikke tiltræder den i Betænkningen paa Flertallets Begne givne Motivering. Jeg formoder, at det, som dette ærede Medlem ikke har villet tiltræde eller ialtfald ikke har villet underskrive, er den Udvikling, ifølge hvilken Udvalgets Flertal anser det for i og for sig rigtigt, at Præsternes Lønning fastsættes saaledes, som det er foreslaaet af os.

Derimod har det 9de Medlem af Udvalget (Elytte) ikke kunnet slutte sig til Udvalgets Flertal, men fastholder det fra Folkethinget oversendte Forslag. Jeg skal nu være ganske enig med det paagældende ærede Medlem i, at, dersom vi nu fra Først af skulde regulere eller indrette Folkekirkens Wilkaar, saa kunde det gjerne være, at det var rigtigt at fastsætte en Pengeløn istedetfor, en Kornløn for Præsterne, idet den første har det Fortrin fremfor den sidste, at den er fuldkomment bestemt, og at den kan udbetales flere Gange aarlig, f. Ex. hver Maaned, medens derimod Kornlønnen, Tienden, kun kan indkomme een Gang aarlig. Men de Herrer ville jo vide, at den af Udvalgets Flertal fastholdte Lønningsmaade er ligesaa gammel som overhovedet Kristendommens Indførelse i Danmark, idet Tiendens Ydelse gaar næsten 1,000 Aar op i Tiden og lige ned til vore Dage har været erlagt in natura. Det var først for omtrent et halvhundredte Aar siden, at den blev forandret dels til en fast Kornafgift og dels til en Pengeafgift. Det er altsaa ikke noget Nyt, som der af Flertallet indføres. Denne Lønningsmaade ere Præsterne engang vant til, og har man engang vænnet sig til